Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 2864/15
25.06.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, ради поништаја решења туженог, број 553-03-329-1/2014-10 од 25.09.2014. године, у предмету права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној 25.06.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Тужиља је 21.01.2015. године поднела тужбу Управном суду, којом је тражила поништај решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-329/2014-10 од 25.09.2014. године, као и решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-329-1/2014-10 од 25.09.2014. године.

Поступајући по поднетој тужби, будући да се тужбом у управном спору може оспоравати законитост једног управног акта, Управни суд је раздвојио поступање по оспореним актима, тако што ће се о законитости решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-329/2014-10 од 25.09.2014. године, одлучивати у предмету II-1 У.1061/15, док ће се о законитости решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-329-1/2014-10 од 25.09.2014. године. одлучивати у предмету II-3 У. 2864/15.

Оспореним решењем, исправљеним закључком о исправци истог туженог органа, број 553-03-329/2014-10 од 11.05.2015. године, одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Центра за социјални рад Врање, бр. 55320-1687/1 од 19.11.2013. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица.

У поднетој тужби тужиља оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је рођена 28.12.1992. године и да је током лечења од 2005. године до данас, утврђена дијагноза Ataxia hereditaria non specifikata G11.8(in obs), при чему узрок ове болести није утврђен. Истиче да је болест напредовала и да није способна да се сама стара о себи, већ свакодневне животне потребе обавља уз помоћ трећег лица, због чега јој је потребна туђа нега и помоћ, што произлази из документације коју прилаже уз тужбу. Указује да су у спроведеном поступку тужени и првостепени орган сувише уско протумачили одредбу члана 92. Закона о социјалној заштити, заснивајући одлуке на налазу, оцени и мишљењу лекара вештака који су површно дали мишљење, при чему нису ценили медицинску документацију ординирајућих лекара који су на поуздан начин утврдили дијагнозу тужиље. Додаје да је у циљу утврђивања чињеничног стања тужиља требала бити упућена на вештачење у један од медицинских центара у Нишу или Београду, па да тек након тога буде донето законито решење. Наводи да је потребно да Управни суд потпуно и на поуздан начин утврди све чињенице и здравствено стање тужиље, преко вештака медицинског одбора или института за судску медицину, јер досадашња испитивања и медицинска документација јасно указују да су испуњени сви законски услови за признавање права на увећани додатак за понмоћ и негу другог лица, с обзиром да је тужиља неспособна и постоји телесно оштећење од 100%. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање или преиначи оспорено решење и призна јој право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, од дана подношења захтева, па све док за то постоје законски услови.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је првостепени орган у спроведеном поступку прибавио налаз, мишљење и оцену првостепеног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, бр. 5768 05 од 23.10.2013. године, којим је утврђено да код жалиље не постоји потреба за помоћи и негом другог лица и не постоји телесно оштећење према Правилнику о утврђивању телесних оштећења, а да је у поступку по жалби прибављен налаз, мишљење и оцена другостепеног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, бр. 258 од 18.03.2014. године, којим је утврђено да код жалиље не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, а да постоји телесно оштећење по глави III тачка 9, у висини од 50% од вештачења у првостепеном поступку 23.10.2013. године. Како је утврђено да код жалиље не постоји потреба за негом и помоћи другог лица и не постоји телесно оштећење од 100% по једном основу, нити више оштећења, с тим да ниво оштећења износи 70% и више процената по најмање два основа, нити органски трајни поремећај неуролошког или психичког типа, то према налажењу туженог органа, жалиља не испуњава услове за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица из члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити, због чега је првостепени орган правилно поступио када је одлучио као у диспозитиву првостепеног решења. Тужени орган налази да су првостепени и другостепени орган вештачења пажљиво ценили медицинску документацију која се налази у списима предмета, при чему су налази, оцене и мишљења органа вештачења дати на основу овлашћења из члана 101. Закона о социјалној заштити, као и у складу са одредбама члана 28-44 Правилником о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, при чему је налаз, мишљење и оцена другостепеног органа вештачења медицински документован и довољно образложен. Због наведених разлога, тужени орган је на основу одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Из службене евиденције Управног суда, произлази да је пресудом Управног суда, II-1 У. 1061/15 од 25.06.2015. године, одбијена тужба исте тужиље поднета ради поништаја решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-329/2014-10 од 25.09.2014. године, којим је одбијена њена жалба изјављена против решења Центра за социјални рад у Врању, бр. 55320-1687 од 19.11.2013. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

Према одредби члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС", број 24/11), право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољио своје основне животне потребе, док је одредбом члана 94. став 1. истог Закона, прописано да право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица има лице из члана 92. став 1. овог закона за које је, на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, утврђено да има телесно оштећење од 100 % по једном основу или да има органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа и лице из члана 92. став 1. овог закона које има више оштећења, с тим да ниво оштећења износи по 70% и више процената по најмање два основа.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о социјалној заштити, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, када је тим решењем коначно одбијена њена жалба изјављена против решења првостепеног органа од 19.11.2013. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица. Ово због тога што је, према налажењу Суда, правилна оцена

туженог органа да је првостепени орган основано нашао да тужиља не испуњава услове за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, прописане одредбама члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити, имајући у виду да тужиља није лице из члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити, коме се може признати право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у смислу одредбе 94. став 1. истог закона, с обзиром да је у поступку окончаном пресудом Управног суда, II-1 У. 1061/15 од 25.06.2015. године, одбијен њен захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, због чега јој не може бити признато ни право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица. Осим тога, налазом, мишљењем и оценом, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, бр. 258 од 18.03.2014. године, утврђено је да код тужиље не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, а постоји телесно оштећење по глави III тачка 9, у висини од 50% од вештачења у првостепеном поступку 23.10.2013. године, при чему је цењена медицинска документација означена у наведеном налазу другостепеног органа вештачења. Због наведених разлога, према налажењу Суда, тужени орган је правилно, у смислу одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), оспореним решењем одбио жалбу, налазећи да је решење првостепеног органа од 19.11.2013. године, правилно и законито.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужиља указује да су налази, оцене и мишљења органа вештачења у првостепеном и другостепеном поступку дати површно и да није цењена медицинска документација ординирајућих лекара који су утврдили дијагнозу тужиље, као и да је требала бити упућена на вештачење у један од медицинских центара у Нишу или Београду, односно да њено здравствено стање треба утврдити преко вештака медицинског одбора или института за судску медицину, с обзиром да тужиља није способна да се сама брине о себи и да постоји телесно оштећење од 100%. Ово због тога што, према налажењу Суда, нису основани наводи тужбе у погледу упућивања тужиље на вештачење код других органа или институција, с обзиром да су у конкретном случају налази, оцене и мишљења органа вештачења у првостепеном и другостепеном поступку, дати од стране надлежних органа вештачења, образованих у смислу одредбе члана 93. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, односно исти су дати у смислу Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (“Службени гласник РС”, број 59/08,… и 7/12), при чему је у спроведеном поступку утврђено да тужиља није лице из члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити, коме се може признати право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица у смислу одредбе 94. став 1. истог закона, при чему је налазом, мишљењем и оценом, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, бр. 258 од 18.03.2014. године, утврђено да код тужиље не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, а постоји телесно оштећење по глави III тачка 9, у висини од 50% од вештачења у првостепеном поступку 23.10.2013. године, а приликом давања наведеног налаза, мишљења и оцене је цењена медицинска документација означена у наведеном налазу другостепеног органа вештачења, због чега наводи тужбе за другачије закључивање, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Одлучујући о предлогу тужбе да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за поништај оспореног решења, а тиме ни за могућност да Суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена

Суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај, због чега Суд није прихватио предлог тужбе да пресудом реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Како тужиља није успела у овом управном спору, то је њен захтев за накнаду трошкова спора одбијен, на основу одредаба члана. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 55/14), због чега је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.06.2015. године, II-3 У. 2864/15

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП